

ΠΟΛΕΜΟΣ!

Σε τι χρησιμεύει;

«Πόλεμος! Σε τι χρησιμεύει; Σε τίποτα απολύτως!», έλεγε ένα αντιπολεμικό funky τραγούδι, την εποχή των διαδηλώσεων ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Κι όμως...

Ο πόλεμος είναι χρήσιμος γιατί καλλιεργεί το φόβο. Σαν τους ηθικούς πανικούς που σκάνε μύτη από καιρού εις καιρόν (οι αλβανοί, οι λαθρομετανάστες, οι σατανιστές, ο «φαρμακοχέρης» και η παρέα του, το ecstasy, οι ληστείες τραπεζών, οι αγρότες που μπλοκάρουν τους δρόμους...) ο πόλεμος είναι ένας τρόπος να τρομοκρατείς τον πληθυσμό. Χάρη στον πόλεμο («πόλεμος κατά του εγκλήματος», «πόλεμος κατά των ναρκωτικών», «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία») ο φόβος γίνεται ρατσισμός, η κρατική καταστολή και η επιτήρηση δικαιώνονται. Χάρη στον πόλεμο κάπου μακριά, ενάντια στους «άλλους» κανείς αρχίζει να αισθάνεται βολικά με το ότι ο μόνος πόλεμος που του γίνεται είναι αυτός του εκβιασμού της μισθωτής εργασίας. Και όλοι πρέπει να κάνουμε θυσίες για να διατηρήσουμε τις «ελευθερίες» μας, έτσι δεν είναι;

Ο πόλεμος είναι χρήσιμος γιατί παράγει τη μοιρολατρία. Αφού αυτός ο κόσμος χαρακτηρίζεται «αναπόφευκτα» από τον «πόλεμο όλων εναντίον όλων» τότε τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει, η συλλογική δράση για την αλλαγή του είναι μάταιη. Ας κλειστούμε ο καθένας στο γκέτο του και ας κοιτάξουμε να σώσουμε τον κώλο μας. Η πείνα και ο πόνος είναι μοιραία συνθήκης ζωής των «άλλων», «πάλι καλά που εμείς έχουμε μια δουλίτσα», άλλωστε «ο καπιταλιστική δημοκρατία είναι ο καλύτερος δυνατός κόσμος». Κι έπειτα, όπως λέει και ο Κόλιν Πάουελ, «ο πόλεμος δεν είναι πάντα κακός», οι φιλάνθρωποι και οι μη κυβερνητικές οργανώσεις θα ταΐσουν τους πρόσφυγες στα νέα στρατόπεδα «κοινωνικής εργασίας» και θα προωθήσουν την καπιταλιστική ανάπτυξη.

Ο πόλεμος είναι χρήσιμος για την αναζωογόνωση της οικονομίας. Χάρη στην αύξηση των δαπανών για εξοπλισμούς και στρατιωτική έρευνα στις Η.Π.Α. τονώνεται η ζήτηση, εκσυγχρονίζονται και αναδιαρθρώνονται ολόκληροι τομείς της οικονομίας και αυξάνεται η εκμεταλλευσιμότητα της εργατικής δύναμης. Στα «κράτη-παρίες», απ' την άλλη μεριά, οι «προβληματικές» βιομηχανίες και υποδομές βομβαρδίζονται, καταστρέφονται και αναδιαρθρώνονται πάνω σε μια πιο επικερδή βάση. Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες που δημιουργούνται από αυτή την καταστροφή είναι «πρόθυμοι» να δουλέψουν για ψίχουλα. Η αντικατάσταση των κοινωνικών δαπανών απ' τις μη κυβερνητικές οργανώσεις εμφανίζεται ως «θείο δώρο». Ποιά είναι η σημασία λοιπόν συνθημάτων όπως το «Δουλειές όχι Βόμβες» όταν χάρη στις βόμβες δημιουργούνται οι δουλειές;

Ο πόλεμος είναι χρήσιμος για την εξόντωση του πλεονάζοντος πληθυσμού. Κάθε χρόνο στους δεκάδες τοπικούς πολέμους σκοτώνονται χιλιάδες άνθρωποι που «δε χωράνε πουθενά» μέσα στην κρίση και την αναδιάρθρωση της οικονομίας. Ο πόλεμος είναι χρήσιμος για τη διαχείριση της ανεργίας και την υποαπασχόληση των εξαθλιωμένων μαζών και βοηθάει να πειθαρχθούν οι «υπερβολικές» απαιτήσεις τους και οι εξεγέρσεις τους. Την άνοιξη του 1991 οι Η.Π.Α. βοήθησαν τον Σαντάμ να καταστείλει την εργατική εξέγερση στο ιρακινό Κουρδιστάν, όταν τα εργατικά συμβούλια που σχηματίστηκαν εκεί στράφηκαν ενάντια στην κεντρική κρατική εξουσία. Η διατήρηση της κεντρικής κρατικής εξουσίας είναι πιο σημαντική για τη Διεθνή του Κεφαλαίου από το ποιός τη διαχειρίζεται.

Ο πόλεμος είναι χρήσιμος για την ενδυνάμωση της εθνικής ενότητας. Με την κατασκευή «εθνικών εχθρών» οι εκμεταλλευόμενοι ταυτίζονται με τους εκμεταλλεύτες τους ενάντια στον «κοινό κίνδυνο». Χάρη στον πόλεμο οι εθνικοπελευθερωτικές συμμορίες μπαίνουν στο παγκόσμιο παιχνίδι αναδιανομής της εξουσίας και ξαναχαράσσουν τα όρια των χωραφιών και των κοπαδιών. Χάρη στον πόλεμο οι προλετάριοι πολώνονται εντασσόμενοι σε εχθρικά στρατόπεδα που τους εμποδίζουν να αναγωρίσουν την κοινότητα των συμφερόντων τους, επιτρέποντας έτσι στους ιδιοκτήτες αυτού του κόσμου να τους εκμεταλλεύονται πιο αποτελεσματικά. Ο πόλεμος είναι η υγεία όλων των εθνικιστικών, ισλαμικών, δημοκρατικών και φασιστικών κυβερνήσεων υπαρκτών ή επίδοξων.

Ο πόλεμος είναι χρήσιμος για τη νομιμοποίηση της ειρήνης. Κατά τη διάρκεια της ειρήνης εκατομμύρια άνθρωποι σκοτώνονται ή ακρωτηριάζονται από τα εργατικά «ατυχήματα» και τις εργατικές ασθένειες. Ακόμα και χωρίς αυτούς τους θανάτους ή ακρωτηριασμούς, η καπιταλιστική σχέση είναι η άρνηση της ανθρωπινότητας, είναι η κυριαρχία του καθημερινού θανάτου πάνω στη ζωή, με άλλα λόγια, ο διαρικής υποβιβασμός της ανθρώπινης δημιουργικότητας σε εργασία ή ανεργία. Με αυτή την έννοια, το στρατιωτικό επάγγελμα και η πολεμική βιομηχανία είναι συστατικά μέρη του ειρηνικού καπιταλιστικού καταμερισμού της εργασίας.

Αυτό που μας λείπει δεν είναι μια κριτική των γερακιών και του πετρελαϊκού λόμπυ αλλά μια συνολική κριτική του κεφαλαίου και του κράτους του, και μάλιστα έμπρακτη. Μπορεί μια τέτοια κριτική να ακουστεί μέσα στο εκκωφαντικό ειρηνιστικό κίνημα επερόκλητων προσδοκιών που ξεδιπλώνεται σήμερα, 15 Φλεβάρη, σε δεκάδες πόλεις σε όλο τον κόσμο; Βλέπουμε πολλούς αμερικάνους διαδηλωτές να φωνάζουν (μαζί με τις γαλλικές και γερμανικές κυβερνητικές «περιστερές της ειρήνης») το σύνθημα «κυρώσεις και όχι πόλεμος», λες και είναι άγνωστο ότι στο Ιράκ τα τελευταία 12 χρόνια έχουν πεθάνει περισσότεροι από τις κυρώσεις της Δύσης παρά από τις βόμβες. Βλέπουμε την «αντί-ιμπεριαλιστική» αριστερά να συνεχίζει στο παλιό λενινιστικό δόγμα των «άδικων» («κατακτητικών») και «δίκαιων» (εθνικοαπελευθερωτικών) πολέμων, λες και αυτή η διάκριση, που ήταν ήδη λάθος πριν 100 χρόνια, δεν έχει πια πανηγυρικά διαφεύγει. Όταν κάποτε υπήρχε ακόμα επαναστατικό κίνημα, πολλοί πίστευαν ότι θα μπορούσαν να μετατρέψουν έναν παρατεταμένο ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε ταξικό. Σήμερα οι μεγάλοι πόλεμοι γίνονται από μισθοφόρους και είναι σύντομης διάρκειας. Επιπλέον, αυτό που αποκαλείται στις μέρες μας αριστερά είναι ένα νερόβρασμα που οραματίζεται μια κοινωνία δημοκρατικά καπιταλιστική, με μειωμένες μισθολογικές ανισότητες, νόμιμα εκμεταλλευόμενους μετανάστες, φιλική στο περιβάλλον κατανάλωση, μπόλικα ποδήλατα και βιολογικές καλλιέργειες, περισσότερο Διονύσο Τσακνή από Άννα Βίσση, εν ολίγοις έναν εμπορευματικό κόσμο με «ανθρώπινο πρόσωπο». Στο επίπεδο της γλώσσας, η ίδια η έννοια της ταξικής σύγκρουσης αντικαταστάθηκε από αυτήν των «κοινωνικών κινημάτων», ένα εκ των οποίων είναι και το «ειρηνιστικό». Έτοι μη αντίσταση στον καπιταλιστικό πόλεμο περιορίστηκε σε μερικές συμβολικές, πολιτικές διαδηλώσεις ενάντια στα γεράκια, όπως και μη αντίσταση στην καπιταλιστική ειρήνη είναι εγκλωβισμένη στα συνδικαλιστικά και πολιτικά παιχνίδια της αριστεράς του κεφαλαίου 'ή όπως λέγεται σήμερα: «κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης».

Δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις. Ούτε πιστεύουμε ότι υπάρχουν συνταγές επιτυχημένης αντιπολεμικής δράσης. Ούτως ή άλλως, τον πρώτο λόγο των έχουν οι προλετάριοι στο Ιράκ, τις Η.Π.Α. και τη Βρετανία. Υπάρχει εκεί κάποια δυνατότητα αντικρατικής-απεργιακής δράσης των προλετάριων **ενάντια στα δικά τους αφεντικά**, είτε λέγονται Σαντάμ είτε Μπους ή Μπλαιρ; Εδώ δε νομίζουμε ότι με τα χάλια που έχουμε σήμερα μπορούμε αυτή τη στιγμή να πάμε παραπέρα από ένα συμβολικό μπλοκάρισμα της αμερικανικής βάσης στη Σούδα ή την κατάληψη κάποιων κυβερνητικών-στρατιωτικών κτιρίων. Τέτοιου είδους ενέργειες όμως, με τέτοιο περιεχόμενο, έχουν νόημα όταν αναδεικνύεται η έμπρακτη συμμετοχή του ελληνικού κράτους σε αυτόν τον μακρόχρονο πόλεμο των κυρώσεων και των βομβών ενάντια στο ιρακινό, και κατ' επέκταση, παγκόσμιο προλεταριάτο.

ΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΛΑΣΗ ΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΥ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΟΥΠΕΡΜΑΡΚΕΤ

**Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ
ΞΕΚΙΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟΝ ΕΚΒΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ (ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ)
ΠΟΥ ΔΕ ΛΕΕΙ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ (ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ)
ΠΟΥ ΔΕΝ ΛΕΕΙ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΙ**

τα παιδιά του παραδείσου

Η προκήρυξη αυτή μοιράστηκε σε εκατοντάδες αντίτυπα στην αντιπολεμική πορεία στις 15 Φλεβάρη στην Αθήνα και το Μάρτη στα Χανιά.